

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΙΠΡΩΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοὺς βιβλιοπωλείους Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὀδὸς Ὀμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκαστὴν ἄρ. 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνοπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΙΠΡΩΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνοπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀσπορώσα εἰς τὰς Κυρίας
γίνεται δεκτὴ.

Λι μεταβάλλουσα διευθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματῶν 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ παιδοκτόνος (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ἡ Ouida. Ἡ Ἀριάδνη (ὑπὸ Ouida). — Ἡ εὐγένεια (κατὰ τὸν Ernest Legouvé). — Τέχναι καὶ ἐπαγγέλματα. — Τὰ δέντρα (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάτας). — Προγεύματα. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς. Ὁ Βουτηχτής (κατὰ τὸν Schiller.

ΜΗΤΗΡ ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΟΣ

Πρὸ ὀκτῶ ἀκριβῶς ἡμερῶν μία μητέρα, γυνὴ τοῦ λαοῦ, ἐμε-
λέτησε καὶ ἐξετέλεσε φόνον κατὰ τῆς νεαρᾶς θυγατρὸς τῆς.
Ἄδιάφορον ἂν ἡ μάχαιρα ἠστόχησε καὶ ἂν ἡ φύσις τῆς κό-
ρης ἰσχυρὰ καὶ ἀμακία θὰ παλαίσῃ πρὸς τὸν θάνατον καὶ
ἴσως ἐξέλθῃ νικητρία. Ἡ μήτηρ δὲν εἶναι διὰ τοῦτο ὀλιγώ-
τερον παιδοκτόνος καὶ τὸ ἔργον τῆς ὡς δημίου τοῦ παιδιοῦ
τῆς δὲν εἶναι ὀλιγώτερον μυσαρὸν καὶ ἀπαίσιον. Δὲν υπάρ-
χει κἄν δι' αὐτὴν ἡ ἐλαφρυντικὴ περίπτωσις ὅτι ἐν στιγμῇ
παραφορᾶς καὶ ψυχικῆς ὀρμῆς ἐπεχείρησε τὸ φρικῶδες κα-
κούργημα. Ἐκτὸς τῆς προετοιμασίας, ἣν προδίδει ἡ ὥρα
ὄλας πρὸ τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἐν στιγμῇ ψυχραιμίας ἀγαρὰ
φονικοῦ ὄργανου, αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ, μετὰ τὴν δολοφονικὴν ἐπίθε-
σιν ἐν τῷ ἀστυνομικῷ κρατητηρίῳ, ἐξέφρασε τὴν λύπην τῆς,
διότι ὁ θάνατος τῆς κόρης τῆς δὲν ἐπῆλθεν ἀκαριαῶς καὶ
διότι ἡ χεὶρ τῆς ἢ αἰμοσταγῆς ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ τῆς.

Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι
ἢ ἀπόπειρα τῆς παιδοκτόνου θὰ τύχῃ θαυμαστῶν καὶ ὅτι
ἴσως τὸ παράδειγμα τῆς, τὸ ἐμπνέον τὴν φρίκην καὶ τὴν ἀπο-
τροπίαςιν, θὰ ὀπλίσῃ καὶ ἄλλας μητρικὰς χεῖρας, θὰ κάμῃ
νὰ ρεύσῃ καὶ ἄλλο αἷμα εἰς τὴν ἐκατόμβην δῆθεν τῆς τιμῆς.
Καὶ οὕτω εἰς τὰ θύματα τῆς ἀγρίας παραδόσεως, τὰ ὅποια ἐπι-
πταν μέχρι σήμερον ὑπὸ τὴν μάχαιραν ἀδελφοῦ ἢ συζύγου ἢ
συγγενοῦς ἄρρενος, θὰ προστεθοῦν τὰ θύματα τῆς μητρικῆς
μαχαίρας, διὰ τὰ ὅποια ὁ πόνος τοῦ θανάτου θὰ εἶναι δύο
φορὰς σκληρότερος καὶ δύο φορὰς περισσύτερον ὀδυνηρὸς.

Ἡμεῖς, ὡς χρονογράφοι τοῦ φύλου μας δὲν θέλομεν νὰ
ἐξετάσωμεν καὶ νὰ συζητήσωμεν ἐὰν ἡ ἀρχή, καθ' ἣν πᾶν
ἐγκλημα τιμῆς ἀποπλύνεται μόνον διὰ τοῦ αἵματος, εἶναι ἢ
ὄχι ὀρθή. Θέλομεν μόνον ἐπειδὴ ἀπευθυνόμεθα πρὸς μητέρας
νὰ ἐξετάσωμεν κατὰ πόσον μία μητέρα δύναται ἢ ὄχι νὰ
ἔχῃ τὸ δικαίωμα, ἢ ἔστω καὶ ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις,
τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν εἴτε διὰ μαχαίρας, εἴτε δι' οἰουδῆ-
ποτε ἄλλου τρόπου ἐπιχειρεῖ ἀναίρεσιν κατὰ τοῦ τέκνου τῆς.

Θέλομεν νὰ ψυχολογήσωμεν τὴν θηριώδη αὐτὴν γυναῖκα,
ἡ ὅποια στερεῖται ὄχι μόνον τοῦ μητρικοῦ αἰσθήματος, ἀλλὰ
καὶ τοῦ μητρικοῦ ἐνστίκτου, τὸ ὅποιον ἡ φύσις δὲν ἠρνήθη
καὶ εἰς αὐτὰς τὰς τίγρεις ἀκόμη. Θέλομεν ἰδίᾳ νὰ ἐξετάσω-
μεν, ἐὰν ἡ μητέρα αὐτὴ, ἡ ὅποια ὕψωσε τὸ λάβαρον τῆς
τιμῆς, κατέρυθρον ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ τέκνου τῆς, ἔχῃ ἰδέαν
κἄν τιμῆς καὶ ὑπῆρξεν ἡ ἰδίᾳ θεματοφύλαξ, ὡς ἦτο ἐντε-
ταλμένη καὶ ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἀπὸ τὴν φύσιν, τοῦ πολυτί-
μου τούτου ἀγαθοῦ, τοῦ τέκνου τῆς.

* *

Δὲν εἶναι βεβαίως ἀνάγκη νὰ εἰπώμεν πολλὰ πράγματα
καὶ νὰ ἀνκτρέξωμεν εἰς συγγραφεῖς καὶ γνωστὰ παιδαγω-
γῶν ὀνόματα διὰ νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι τὰ παιδιὰ γεννῶνται
ὡς ἀπλαστος καὶ ἀκατέργαστος ζύμη καὶ ὅτι τὴν μορφήν
καὶ τὴν ποιότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἤθους διαπλάττουν αἱ
μητέρες κατὰ τὴν ἰδίαν ψυχὴν καὶ κατὰ τὰς ἰδίας ἀρετάς.
Δὲν εἶναι ἐπίσης ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν ἀναλυτικώτερον
ὅτι τὸ παιδί, καὶ κατὰ μείζονα λόγον ἢ κόρη, πράττει καὶ
λέγει ὅσα βλέπει τὴν μητέρα πράττουσαν καὶ λέγουσαν.
Ἄλλ' οὕτε ἡ ἀλήθεια αὐτὴ εἶναι ἀπόρροια τῆς σημερινῆς
προόδου τοῦ πολιτισμοῦ, ἢ εἶναι θεωρία γνωστὴ μόνον καὶ
παραδεδομένη ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν σοφῶν καὶ ἀνεπτυγμέ-
νων ἀνθρώπων. Τὸ «Κύτταζε οὐρὰ καὶ πέφτε παντί», κα

Θεια τῷ νὰ κόμωμεν πράγματα ἀνιστά, ὡς νὰ ἦταν εὐχάρ-
 ριστα; Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀδεξιότητα τῶν μικρῶν, δὲν
 ὑπάρχει ἀληθῶς πρόβλημα γρηγορῶτερον αὐτῆς. Ὡς πρὸς
 τὴν μηχανικὴν εὐγένειαν τῶν, αὕτη μοῦ ἐνθυμίζει πρακ-
 τήρησιν τοῦ Pascal, α *Ὁ ἀρχιμάγειρον ἀπὸ τῆς πρᾶξι, ἡ
 πλίστις θὰ ἀκολουθῆσιν*.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει σῶμα, ὡς ἔχει ψυχὴν, καὶ τὸ σῶμα αὐτὸ
 δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς διδάσκαλος τῆς ψυχῆς. Ὅταν τὸ
 παιδί χαιρετᾷ, μόνον τὸ σῶμα του ὑποκλίνεται. Ὅταν σὰς
 λέγει καλῶς ἦλθετε, μόνον τὸ στόμα του ὁμιλεῖ. Ἀλλ' ἐφ'
 ὅσον αἱ λέξεις καὶ αἱ πράξεις αὐταὶ ἐπικρατοῦνται, μεταβ-
 αῖνουν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὰ στόματα εἰς
 τὰς καρδίας, ἀπὸ τοῦ μετώπου εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Τὰ σπῆ-
 ματα τότε μεταποιῶνται εἰς αἰσθήματα. Καὶ τὰ εὐγενῆ
 παιδιὰ γίνονται οὕτω βραδύτερον εὐγενεῖς νέοι.

Ἡ εὐγένεια εἶναι ὡς ἡ μουσικὴ· ἐὰν δὲν τὴν μάθῃ τις ἐγ-
 κείρως, δὲν τὴν κινῶναι ποτε.

Βεβαίως ὑπάρχει καὶ εὐγένεια ἀηδῆς. Ἡ αὐθάδης εὐγέν-
 εια τῶν μεγάλων κυρίων, οἱ ὅποιοι νομίζουσι συγκαταβάσιν
 τὸ νὰ εἶναι εὐγενεῖς. Ἡ λεπτότης καὶ κουργαστικὴ εὐγένεια,
 ἡ ὁποία μεταβάλλεται εἰς ὀχληρὰν ἐθιμοτυπίαν. Ἡ φρασεολο-
 γικὴ εὐγένεια, ἡ ὁποία ἐκνευρίζεται. Ἀλλ' ἐπὶ τὴν εὐγένειαν
 εἶναι μεμετρομένη καὶ ἀληθής, ὅταν τὴν συναντῶμεν μετὰ
 τῶν φυσικῶν συντόνων τῆς, τοὺς ὠραίους τρόπους καὶ τὴν
 κομψότητα τῆς γλώσσης, ὅταν εἶναι προβλεπτικὴ καὶ εἰλι-
 κρινῆς, τότε εἶναι ἀρετὴ ἠθικὴ καὶ φυσικὴ, εἶναι ἐν καλλι-
 τεχνίᾳ τῆς ἀνατροφῆς, τὸ ὁποῖον τρέπει ὅσον καὶ ἡ ὠραία
 καὶ ἐπαγωγὸς μορφή.

Ἀνθρώπος εὐγενῆς κατορθώνει νὰ συγκαταβαίῃ μέχρι
 τῶν ἀπλοустάτων ἀνθρώπων, ὡς νὰ ἐκδηλοῖ σεβασμὸν πρὸς
 τὸ γῆρας, ἀδρότητα καὶ τιμὴν πρὸς τὰς γυναῖκας, ἀφελῆ καὶ
 ἀνεπιτηδεύτον ἐπιφυλακτικότητά πρὸς τὰς νεανίδας, ἀφελῆ
 καὶ ἀδόλον εὐλικρίνειαν πρὸς τοὺς ὁλοῖους του.

Ἡ εὐγένεια εἶναι ὅπως αἱ μεγάλα ἰδέαι. Ἀπορρῆει ἀπὸ
 τὴν καρδίαν καὶ διδάσκειται ἢ μᾶλλον ἐμπνέεται ἀπὸ τὰς
 μητέρας.

(Κατὰ τὸν Ernest Legouvé)

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ ΤΕΧΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Παρὰ τὴν γυναῖκα, ἥτις θὰ ἀσκηθῆ εἰς τὴν ἐργασίαν, ὅπως
 καταστή κληρὸς μήτηρ καὶ καλὴ οἰκοδέσποινα, ὅπως μὴ πληττῇ
 καὶ μὴ ἀνίσῃ, ὅπως μὴ ἀποδίδεται ἀγαλίνωτος εἰς τὸν ἄσκο-
 πον βίον τῆς ματαιότητος καὶ τῆς σπατάλης, ὑπάρχει ἡ
 γυνή, ἡ κόρη, ἡ ἀδελφή, ἥτις πρέπει νὰ ἀσκηθῆ εἰς τὴν ἐρ-
 γασίαν, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν ἄρτον τῆς, διὰ νὰ συντη-
 ρῆσιν πολλὰς παύσους καὶ πενομένην οἰκογένειαν, τῆς
 ὁποίας εἶναι ὁ μόνος προτιτάτης.

Τὸ ἐν καὶ μόνον στάδιον, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε ἠνοίγετο
 εἰς τὴν γυναῖκα, τὸ τῆς διδασκαλίσης καὶ παιδαγωγοῦ ὡς
 εἰς τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐπεδόθησαν εἰς
 αὐτὸ, δὲν ἀνταποκρίνεται σήμερον εἰς τὰς ἐλπίδας ἐκείνης,

μένα φύλλα τους περνᾶνε τὰ μεγαλῆτερα μυστήρια τῆς
 φύσεως.

Τὰ νέα, λυγρὰ καὶ γεμᾶτα ζωῆ, σηκώνουσι ψηλὰ τίς
 κορφές τους, λὲς καὶ θέλουσι νὰ δείξουσι τὴν δύναμιν καὶ
 τὴ ζωὴ τοῦ κλείουσι μετὰ τους, ἐνῶ τὰ γέρικα, μετὸς
 κορμούς στρεβλωμένους, μετὸς τίς κορφές τὰ περισσώτερα γερ-
 μένες στῆ γῆ, στέκονται ὅταν νὰ περιμένουσι τὸ τέλος τους·
 τὰ κλαδιά τους μένουσι ἀκούνητα, τὰ φύλλα τους δὲν τὰ
 ταραῖσι κανένας πόθος, δὲν κελαιδοῦνε τραγούδια τῆς ἀγά-
 πης πλειά. Ὡ! τὰ κελαιδῆματα τῶν φύλλων! καὶ ὅταν
 τ' ἀγέρι περνᾶει ἀνάμεσα ἀπ' τ' ἀγκυλομακρὰ φύλλα τους
 φρουφρουρίζουσι μετ' ὅμοια λύπη, λὲς καὶ μυρολογᾶνε τὸ θά-
 νατο ποῦ τὰ περιμένει. Μιλᾶνε τὰ δένδρα μετὰξύ τους,
 μιλᾶνε μετ' ἡ γλώσσα τῆς ἀρμονίας καὶ μετ' ἡ μουσικῆ τοῦ
 πάθους. Τὰ δένδρα ἔχουσι τίς μυστικὲς ἀγάπες τους καὶ
 μέσα στὰ πυκνομένα καὶ σφιχταγκαλιασμένα κλαδιά τους
 κλείουσι πόθους μεγάλους, πονοῦνε τὰ δένδρα καὶ αἰσθᾶ-
 νονται, κλαῖνε καὶ γελᾶνε. Ὡ τὰ κρυσταλλένια γέλοια τῆς
 ἀσημένιας λεύκας πόσεως χαρῆς καὶ πόσεως ἀγάπης δὲν λένε!
 Καὶ μέσα στὸ ξερᾶντομα αὐτὸ τῶν πρασίνων ἐρώτων, μέσα
 σ' ὅλη αὐτὴ τὴ ζωῆ, ἀνάμεσα ἀπ' τ' ἀγκυλομακρὰ κλαδιά,
 ποῦ φιλοῦνται τὸ ἀτέλειωτο φίλημα, προβάλλουσι τὴν μωτηρὴν
 κορφή τους τὰ ἀθάνατα κυπαρίσια, ὀλόρθα, μαύρα καὶ σκο-
 τεῖνά, σύμβολα τῆς αἰωνιότητος καὶ τοῦ μαύρου θανάτου, γε-
 λᾶνε μετ' οἶκτο γιὰ τὴν πρότκαιρη ἀγάπην ποῦ σφιχτοδένει
 τὸ ὀλόγυρα τους πρᾶσινο βασίλειο. Καὶ ὅταν τὸ βράδυ τὸ
 χλωμὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ξαπλῶνεται πάνου στὰ χαρού-
 μενα δένδρα καὶ φαίνονται πῶς ὅλα γονατίζουσι καὶ τὸ
 προσκυνᾶνε, μονάχα τὰ κυπαρίσια πάντα μαύρα καὶ σκο-
 τεῖνά, ὑπερήφανα σηκώνουσι ψηλὰ τίς κορφές τους.

Εἰρήνη Νικολαίδου

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνεχῆ)

Κατὰ σύμπτωσιν διήρχετο τότε πρὸ τοῦ γραφείου, Τοῦρκος
 πελώριος, φέρων ἐπὶ κεφαλῆς ἕνα ταψί, τοῦ ὁποῖου τὸ περιε-
 χόμενον ἦτο μισὸ μουχαλεμπί καὶ μισὸ ταουκιοζοῦ. Τὸ μου-
 χαλεμπί, ριζάλειρον, βρασμένον μετὰ γάλα καὶ ποτισμένον μετὰ
 ζάχαριν, πυκνὸν ὡς κρέμα καὶ λευκὸν ὡς χιόνι καὶ τὸ ταου-
 κιοζοῦ ἐπίσης λευκὸς πυκνὸς πολτός, κατεσκευασμένος ἀπὸ
 λυωμένον στήθος ὄρνιθος, γάλα καὶ ζάχαριν καὶ κινέλλα, εἶ-
 ναι κἄτι τι πολὺ νόστιμον, πολὺ ἐλαφρὸν καὶ πολὺ δυναμωτι-
 κόν· πολὺ συχνὰ δὲ οἱ μουκαλιτζῆδες καὶ οἱ ἑκατὸν φορὲς
 τὴν ἡμέραν ἀνεβοκαταβάνοντες τὴν κλίμακα μεσῆτι δὲν
 τρώγουσι τίποτε ἄλλο ὡς πρόγευμα παρὰ ἕνα πιατάκι ταου-
 κιοζοῦ καὶ δύο κουλούρια.

Ὁ μουχαλεμπιτζῆς, ὁ ὁποῖος μετ' ἄλλων φωνῶν διελά-
 λει τὸ ἐμπόρευμά του, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄλλων φωνῶν τῶν
 διαφόρων ὀπωροπωλῶν καὶ κουλουτζῆδων καὶ κερφτζῆδων, οἱ
 ὅποιοι περιφέρονται ἀπὸ τὸ πρῶν ἕως τὴν νύκτα εἰς τὴν αὐ-
 λὴν καὶ τοὺς διαδρόμους τοῦ Χρηματιστηρίου, ἐσταμάτησε
 πρὸ τοῦ γραφείου εἰς ἐν νεῦμα τοῦ σιὸρ Γεωργάκη καὶ ἐνα-
 πέθεσε πρὸ τῆς θύρας τὸ ταψί του. Ἐβαλεν εἰς τρία πια-
 τάκια καθαρῶτα ἀνά δύο κουταλιὲς μουχαλεμπί, καὶ τὸ

εἰτίσει μετὰ ζάχαριν καὶ κινέλλα καὶ τὸ προσέφερε. Μετὰ
 τὸ μουχαλεμπί ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ ταουκιοζοῦ. Ὅλη αὕτη ἡ
 ἱστορία δὲν διήρκεσε περισσώτερον ἀπὸ δέκα λεπτὰ καὶ οἱ
 δύο κύριοι μετὰ τῆς νέας χήρας ἐκαθάρισαν τὰ πιατάκια
 τῶν μετὰ πολλὴν ὄρεξιν. Ὁ κύριος τοῦ γραφείου ἐπλήρωσε καὶ
 ἡ Mme Marie ἐσηκώθη. Ἀπεχαίρειται καὶ τοὺς δύο μετὰ
 χαριστάτην τῆς κεφαλῆς κίνησιν· ἐπειγομένη τῶρα νὰ ἀπο-
 μακρυνθῆ, καὶ ἀφῆκε τὸν σιὸρ Γεωργάκη στενοχωρημένον
 διὰ τὸν ψυχρὸν αὐτὸν χαιρετισμόν.

Ὁ μεσίτης εὐθύς ὡς ἡ νέα χήρα ἀπεμακρύνθη, ἠθέλησε νὰ
 εὐφυολογήσῃ ἢ μᾶλλον νὰ κακολογήσῃ· ἀλλ' ὁ σιὸρ Γεωργά-
 κης, φοβούμενος δυσχερέτους ἀποκαλύψεις καὶ ἀνησυχιῶν, μὴν
 ἰδῆ ἀφῆκε καταρρέον τὸ ὠραῖόν του ὄνειρον, ἐσηκώθη καὶ
 αὐτὸς καὶ δῦσθυμος ἐξῆλθεν.

Τὴν ἡμέραν τοῦ ὄλην διήλθε, κατὰ τὸ συνήθειον, εἰς τὸν Γα-
 λατᾶν, φαίνεται δὲ ὅτι τὰ κέρδη τῆς Mme Marie ἦταν με-
 γάλα, ἐὰν ἐκρινε τίς ἐκ τῆς χαρῆς, μεθ' ἧς τὴν ἐπισκέφηται
 τὸ ἐσπερας ἀνερχόμενος εἰς τὸ Σταυροδρόμι.

Δὲν θὰ τὸν παρακολουθῆσωμεν εἰς τὴν ἐπίσκεψίν του, ἀν
 καὶ ὁ ἀγνότερος μνηστῆρ δὲν θὰ ὑπῆρξέ ποτε μᾶλλον τυρε-
 ρὸς καὶ δειλὸς ἀπὸ αὐτόν, ἀλλ' οὔτε καὶ εὐτυχέστερός του.

Διὰ τοῦτο ἡ ἐπέτρα ἐκείνη, μεθ' ὄλην τὴν δυσθυμίαν τῆς
 καὶ Μεμιδῶφ διήλθεν εὐθυμοτάτη, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης δυσσ-
 ρεσκείας, μάλιστα ἀσυνήθως ζωηρὰ καὶ εὐχάριστος. Τὰ κο-
 ρίτσια τὰ συνήθως σιωπῶντα ἐνώπιον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκο-
 γενείας ὑπῆρξαν ζωηρότατα καὶ αὐτὴ δὲ ἡ καὶ Μεμιδῶφ ἐλη-
 σμόνησε τὴν στενοχωρίαν τῆς καὶ ἐπωφελῆθη τῆς εὐθυμίας
 τοῦ συζύγου τῆς, ὅπως βολιδοσκοπήσῃ τὸ ἔδαφος ἐν σχέσει
 πρὸς τὴν ματαιώσιν τοῦ συνοικεσίου τοῦ υἱοῦ τῆς μετὰ τῆς
 πλουσίας χήρας.

Εἰς τὰς πρώτας λέξεις, ὡς ἡ καὶ Μεμιδῶφ ἐξεστόμεσε περὶ
 δυσχερέτων πληροφοριῶν, ὡς εἶχε λάθει περὶ τῆς πολυφέρ-
 νου νόμφης τῶν, περὶ τοῦ κακοῦ χαρκατιῆρός τῆς, περὶ τῆς
 φιλαργυρίας τῆς, ἀκόμη δὲ καὶ περὶ τῆς ἠθικῆς τῆς — τὸ
 τελευταῖον αὐτὸ ἐψήθυσεν χαμηλοφώνως εἰς τὸ οὖς τοῦ Γιωρ-
 γάκη, διὰ νὰ μὴν ἀκουσθῆ ἀπὸ τὰ κορίτσια — ὁ σύζυγος
 ἐξανέστη καὶ μετὰ ὑφὸς ἀπορασιαστικῶν ἀπήτησεν: Ὁ γάμος
 αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ γένη. Γυναῖκα γρηὴ καὶ γυναῖκα γρη-
 νάρα εἶναι πληγαὶ ποῦ δὲν θεραπεύονται.

Ἡ Λέλα ἐνθουσιασμένη ἐχειροκρότησε καὶ ἔτρεψε νὰ φι-
 λήσῃ τὸν πατέρα τῆς. Τέλος πάντων ἀνέπνεεν. Ὁ ἀδελφὸς
 τῆς ἀνέκτα τὴν ἐλευθερίαν του. Ὁ πατέρας τῆς ἀπεκαλύ-
 πτετο ἄνθρωπος λογικός, καλὸς, μετὰ αἰσθήματα καὶ μετὰ σπορ-
 γνῆ. Ἡ μητέρα τῆς δὲν ἦτο ἰδιοτελής, ὡς εἶχε πιστεύσει
 χθὲς ἀκόμη.

Ἡ Ὀλγίνα ἐν τούτοις καὶ ἡ Ἐμμα δὲν συνεμερίζοντο τὸν
 ἐνθουσιασμόν τῆς ἀδελφῆς τῶν. Μεθ' ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις
 τῆς μητρός τῆς ἡ Ὀλγίνα ἀμφεβάλλε πολὺ περὶ τοῦ δυνατοῦ
 τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ ἰδικοῦ τῆς γάμου, ἄλλως τε καὶ
 ἐὰν ἀκόμη ἐγίνετο, ἡ ἀπώλεια τεσσάρων-πέντε χιλιάδων λι-
 ρῶν ἦτο πολὺ σημαντικὴ διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς. Ἡ μικρὰ
 Ἐμμα θεωροῦσα ματαιωθέντα τὸν γάμον τῆς ἀδελφῆς τῆς
 ἔγανε καὶ πάλιν τὴν ἐλπίδα νὰ φαίνεται εἰς τὸν κόσμον καὶ
 νὰ παύτῃ τοῦ νὰ θεωρητῆ ἡ μικρὰ.

Ἀλλ' ἡ εὐθυμία τοῦ πατρὸς καὶ ὁ τρόπος ὁ συγκαταβα-

Παραγγελία μαγειρικής και καλλιτεχνικών ειδών γίνονται προς τὰς οίκοις εφόρους, παρ' ὧν και κανονίζονται αἱ τιμαί.

Παραγγελία πέλων γίνονται προς τὴν διδάσκαλον τῆς πιλοποιίας, παρ' ἧς και κανονίζονται αἱ τιμαί.

ΙΩ. Α. ΤΣΑΜΗ

Ἐπὶ δεκαετίαν ὄλην συνιστῶμεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας τῆς Ἑλλάδος και τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸ ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Τσάμη και παρ' ὄλων, ὅσαι μέχρι σήμερον ἐπρομηθεύθησαν τὰ ὑποδήματά των παρ' αὐτοῦ, ἐδέχθημεν εὐχαριστήσεις διὰ τὰς συστάσεις. Ἴδού διατὶ σήμερον τὸν συνιστῶμεν θερμότερον, διότι εἶναι ὁ μόνος, ὅστις ταξιδεύει κατ' ἔτος εἰς Εὐρώπην και παρακολουθῶν τὰς προόδους τῆς τέχνης του, προμηθεύεται ἐναυτῶν δέρματα ἐκλεκτὰ και στερεά, δι' ὧν κατασκευάζει τὰ κομψότερα και τὰ στερεώτερα ὑποδήματα τῶν Ἀθηνῶν.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΖΑΒΟΡΙΤΟΥ

Πλατεία Συντάγματος

Εἰς ὥραϊον νεωτερισμὸν προέβη κατ' αὐτὰς εἰς ἕκ τῶν πρώτων ζαχαροπλαστῶν τῶν Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ζαβορίτης. Κατὰ παράκλησιν πολλῶν ἐπαρχιωτῶν κατήρτισε τμημα εἰδικῶν διὰ τὰς ἐπαρχίας, δεχόμενον παραγγελίας ὄχι μόνον κομφῆτων, λικερῶν και διπύρων, ἀλλὰ και παντοῖς ἔων τειριτῶν δι' ἐστίας, ὡς ἀπεστέλλει ὁ ἴδιος, ἐν τὸς εἰδικῶν κιβωτιῶν εἰς ταχυδρομικὰ δέματα. Τοῦτο γνωστοποιῶν εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πελάτας του παρακαλεῖ αὐτοὺς ὅπως πᾶσα παραγγελία συνοδεύεται και ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς και ὑπὸ ἐπιστολῆς, ἐν ἧς θὰ σημειοῦται τὸ σχῆμα και σχέδιον, καθ' ὃν προτιμῶσι νὰ κατασκευασθῇ ἡ παραγγελλομένη τούρτα.

δη οἶνον και τὸ προσφέρει εἰς τὸν νικητὴν· ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος πίνει και φωνάζει :

« Ζήτω ὁ βασιλεὺς ! — Εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἀναπνέουν εἰς τὸ γλυκὺ φῶς τοῦ οὐρανοῦ ! τὸ βράθρον εἶνε φοβερὰ διαμονή· ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ ζητῇ νὰ ἴδῃ ὅτι ὁ Θεὸς ἐν τῇ σφαιρᾷ του περιεκάλυψε μὲ σκότος.

« Κατ' ἀρχὰς παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ρεύματος μὲ τὴν ταχύτητα ἀστραπῆς· ὅτε ἕνας ποταμὸς ὀρητικὸς ἐξῆλθε ἀπὸ τὸν βράχον και ἐρρίφθη κατ' ἐπάνω μου και μὲ τὴν φοβερὰν δυνάμιν του, μὲ ἔκαμεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν νὰ χάσω τὰ αἰσθήσεις μου.

« Ὁ Θεὸς, τὸν ὅποῖον παρεκάλυτον εἰς τὴν ἀπελπισίαν μου, μοῦ ἔδειξεν ἕνα βράχον, ὁ ὅποιος εὕρισκετο εἰς τὸ μέσον τῆς ἀβύσσου· ἐπάσθη εἰς αὐτὸν μὲ σπασμοδικὴν κίνησιν και οὕτω διέφυγα τὸν θάνατον. Τὸ κύπελλον ἦτο ἐκεῖ κρεμασμένο εἰς τοὺς κλάδους ἐνὸν κοραλλίου, τὸ ὅποῖον τὸ ἐμπόδιζε νὰ πέσῃ εἰς τὰ βίθια τὰ ἀφραστα· Διότι κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου ὑπῆρχον σπήλαια χωρὶς τέλος, τὰ ὅποια ἐφωτιζόντο μὲ ἕνα φῶς κοκκινωπὸν, και ἂν ἡ πάλμη μὲ εἶχε κάμει καφὸν εἰς πάντα κρέτον, ὁ ὀφθαλμὸς μου διέκρινε μετὰ φρίκης πλῆθος ἀπὸ σαλαμάνδρας, ἀπὸ ἐρπετὰ και ἀπὸ δράκοντας, οἱ ὅποιοι ἐκινούντο μὲ καταθρονίους κινήσεις.

« Ἦτο μία μᾶζα συγκεχυμένη και ἀποτρόπαιος, ψάρια ἀκανθωτά, σκυλλόψαρα, μερσίνια τερατώδη, φοβεροὶ καρχαρία, ἕνεαι θαλάσσιαι τῶν ὀπίων τὸ τριζιμον τῶν ὀδόντων μὲ ἐπάγωνε ἀπὸ φόβον.

« Καὶ εὕρισκέμην ἐκεῖ σχεδὸν κρεμασμένος ἀπὸ ἐπάνω ἀπὸ αὐτῆς τὴν κόλασιν, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἤμουν μακρὰν πάσης δυνατῆς βοθηθείας, μόνον ἀνθρώπινον ὄν μεταξὺ τῶν φοβερῶν τεράτων, εἰς μίαν φρικτὴν μοναξιάν, ὅπου καμμία ἀνθρωπίνη φωνὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ φθάσῃ, περιτρυγισμένος ἀπὸ ρυπαρὰ ὄντα.

« Ἀκόμη φρίττω ὅταν τὸ ἐνθυμοῦμαι . . . Ὅταν τὰ ἔβλεπα ὄλα αὐτὰ τὰ τέρατα νὰ στρέφονται περὶ μου, ἐνόμιζα ὅτι θὰ μὲ κατεσκάσσειν . . . Ἀπὸ τὸν φόβον μου ἄφρασα τὸν κλῶνον τοῦ κοραλ-

ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΕΙΟΝ

ΣΠΑΡΤΗΣ ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Τὸ πρῶτον και μοναδικὸν ἀτμοκίνητον ἐν Ἑλλάδι Ὑφαντουργεῖον τῆς κυρίας Σπάρτης Καρασταμάτη παρέχει τὰ μοναδικὰ μεταξωτὰ διὰ τὴν στερεότητα τοῦ ὑφάσματος και τῶν χρωμάτων.

Πλὴν τὰ γνωστὰ ἔχρινα, τὰ διὰ χοροὺς και ἐσπερίδας, κατασκευάζει ὑφάσματα διὰ φορέματα, δι' ἐπιπλα, δι' ὀμπρέλλας, θαυμασίων σχεδίων, ἐκλεκτῆς και ἀγνῆς Ἑλληνικῆς μετᾶξης, χρωματισμῶν, ὧν τὸ μυστήριον μόνον ἡ κόρη ἧς κυρίας Καρασταμάτη κατέχει.

Εἰς τὸ κατάστημά της, ἀπέναντι τῆς Βουλῆς, εὕρισκει τις οὕτω θαυμοσίαν συλλογὴν ὑφασμάτων διὰ φορέματα ἐπισκέψεων, ὑποδοχῶς, ἐσπερίδων, γῶμων. Ὀμπρέλλας τῆς βροχῆς και ὀμπρέλλας πολυτελείας. Μανδύλια μεταξωτὰ ἀνδρικὰ και γυναικεῖα. Ἐσάρπες φρουσοῦφαντες. Ὑφάσματα *Malinès* και *Saut-de lit* και τέλος ὅ,τι δύναται τις νὰ φαντασθῇ τέλειον εἰς ὑφασμα ἐκ μετᾶξης.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Κυρία Ἑλληνίς κάτοχος τῆς Γαλλικῆς και Ἀγγλικῆς γλώσσης, ὡς δύναται νὰ διδάξῃ και εἰς μεγάλας μαθητριάς, ἀρίστη μουσικῆς, πτυχιούχος και τῆς Ἑλληνικῆς, ζητεῖ θέσιν εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Εἰς τὰς πολλὰς και ποικίλας γνώσεις τῆς ἐν λόγῳ κυρίας προστίθεται και ἀνατροφή τελεία, και ἀρχαί ἐντελῶς Ἑλληνικαὶ κληρονομηθεῖται ἀπὸ ἕνα τῶν ἐπιφανεστέρων οἰκῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Τὴν ἐν λόγῳ κυρίαν συνιστᾷ ἡ « Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν » θερμότερα και ἐπὶ ἰδίᾳ εὐθύνη. Πληροφορεῖται παρ' ἡμῶν.

λίου ἀπὸ τὸν ὅποῖον ἐκρατούμην· τὴν ἰδίαν στιγμὴν τὸ βράθρον ἔστειλε προς τὰ ἐπάνω τὰ φοβερὰ του κύματα· αὐτὸ ὑπῆρξε ἡ σωτηρία μου, μὲ ἔφεραν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ὁ βασιλεὺς ἔδειξε κάποιον ἐκπληξιν και εἶπε : « Τὸ κύπελλον σοῦ ἀνήκει και θὰ ἐνώσω τὸ δακτυλίδιον αὐτὸ τὸ κοσμημένον μὲ πολυτίμους ἀδάμαντας, ἐὰν δοκιμάσης νὰ κατέλθῃς ἀκόμη μίαν φορὰν εἰς τὴν ἀβυσσον και νὰ μοῦ φέρῃς νέα ἀπὸ τὰ βίθια τὰ πλέον ἀπομακρυσμένα.

Μόλις ἤκουσε τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ κόρη τοῦ βασιλέως τὸν παρεκάλεσε μὲ θωπευτικὴν φωνήν. « Παῦσε, πατέρα μου, παῦσε ἕνα κινιδιον τόσον σκληρόν· ἔκαμε διὰ σᾶς ὅ,τι κανεῖς ἄλλος δὲν ἐτόλμα νὰ κάμῃ. Ἐὰν δὲν δύνασαι νὰ χαλιναγωγῆσῃς τὴν περιέργειάν σου, οἱ ἱππῶται σου ὡς φανοῦν πλέον γενναῖοι ἀπὸ τὸν νέον αὐτὸν ἀκόλουθον.

Ὁ βασιλεὺς ἔλαβεν ἀμέσως τὸ κύπελλον, και ρίπτων αὐτὸ ἐκ νέου εἰς τὸ βράθρον εἶπε : « Ἐὰν μοῦ τὸ ἐπαναφέρῃς, θὰ γίνῃς ὁ πλέον εὐγενὴς ἱππότης μου και θὰ δυνηθῆς ἀπὸ τὴν αὐτὴν στιγμὴν νὰ δώσῃς τὸ φίλημα τοῦ ἀραβῶνος εἰς ἐκείνην, ἡ ὅποια τόσον θερμῶς παρακαλεῖ διὰ σέ.

Θεῖον θάρρος καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν τοῦ νέου ἀκολούθου, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του λάμπει ἡ τόλμη· βλέπει τὴν νέαν πριγκηπέσσαν νὰ κοκκινίξῃ, νὰ ὠχρῆσθαι και νὰ πίπτῃ λιπέθυμος. Μία τόσον μεγάλη ἀμοιβὴ αὐξάνει τὸ θάρρος του και ρίπτεται ἀπὸ τὴν ζωὴν εἰς τὸν θάνατον.

Τὸ κύμα βρουχᾶται και καταθυθίζεται . . . Μετ' ὀλίγον ἐπανέρχεται μὲ κρότον ἑραυνοῦ . . . Ὅλοι μετ' ἐνδιαφέροντος κύπτουσι και περιμένουν· τὸ κύμα φεύγει και ἐπανέρχεται μὲ τὸν αὐτὸν φοβερὸν κρότον, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπαναφέρῃ και τὸν βουτηκτὴν.

(Ἐκ τῶν τοῦ Schiller).